

Lehetőségek a teológiai tanulmányok után

A Gyökössy Endre Lelkigondozói és Szupervízori Intézet 2005-ben alakult lelkészek, hitoktatók, valamint diakóniai, szociális dolgozók, gyülekezeti munkások továbbképzésére.

Az alapítást megelőző években a Német Pasztorálpszichológiai Társaság (2000-2004) hazai, német és svájci támogatásával, magyar református lelkészeknek lelkigondozói és szupervízori képzést tartott. A lelkigondozói képzés hiánypótló volt, akkoriban a hazai egyházi környezetben erre nem volt lehetőség. Külföldi szervezetek elsősorban ezért segítették, támogatták a képzést, hogy egyházunkban legyenek olyan lelkészek, szupervízorok akik nemcsak művelik, de egyben rendelkeznek a lelkigondozói képzések vezetéshez szükséges, elméleti és gyakorlati ismeretekkel.

Az Intézet névadójának Gyökössy Endrének (1913-1997) nem volt lehetősége „lelkigondozói iskola” alapítására, a II. világháború utáni időszakban tanított a teológián, de az ötvenes években politikai okokból félretették. Gyülekezeti lelkész volt, igehirdetései, írásai, gépelt, stencilezett példányokban terjedtek. A rendszerváltozás után a kilencvenes években jelentek meg prédikációi, könyvei.

Lelkész egyben pszichológus volt, a két háború között ígéretes költőnek indult, Svájcban ösztöndíjasként Jung és Barth előadásait hallgatta, itthon bölcsész és pszichopedagógiai doktorátust szerzett. Haláláig lelkész volt, mindig körbe vették olyan emberek, akik tanulni akartak tőle. Több „tanulmányi kör” is összejött a lakásán, később megalakult a mai napig is aktívan működő Gyökössy Szeminárium, tagjai lelkészek, pszichológusok, pszichiáterek, pedagógusok, értelmiségiek. Gyökössy Endrét gyakran keresték lelkészek személyes problémáikkal, nem volt szupervízor de „szupervízori” tevékenységet végzett.

G Y Ö K Ö S S Y E N D R E
L e l k i g o n d o z ó i
és Szupervízori Intézet

Lelkigondozói felfogását, szemléletét a budapesti levelező teológusoknak írt „Parakletikus lelkigondozás I-II” jegyzeteiben összegezte. Az Intézet alapításnak idején számunkra egyértelmű volt, az ő személye, munkássága kijelölte a lelkigondozásban azt az utat, amit a jelenben a mai körülmények között szeretnénk folytatni.

A lelkészek továbbképzésében elsődlegesen a lelkészek, lelkigondozói képzését tartjuk fontosnak, a „Pasztorálpszichológiai továbbképzés” keretében a klinikai lelkigondozás szempontjait követjük. A „klinikai” meghatározás azt jelenti, hogy védett környezetben, csoportban reflektálunk a lelkész lelkigondozói tapasztalataira, személyére, spiritualitására, a lelkigondozói kapcsolatra. A teológus évek alatt egyetemi keretekben, nem lehet mindent megtanulni, a mai teológiai oktatás célja, hogy a hallgató tudományosan a teológiában legyen kompetens, a személyes, kapcsolati, kommunikációs, spirituális kompetencia csak ritkán kerül elő.

A képzést a Német Pasztorálpszichológiai Társasság (DGfP) klinikai lelkigondozói (KSA) szekciójának képzési irányvonalai szerint tartjuk, mely két alapkursusból áll, aki ezután is szeretne lelkigondozásban tovább tanulni, „Ráépítő” továbbképzést végezhet, később lehetősége van pasztorális szupervízori képzésen részt venni. Az elmúlt években többen is elvégezték az alapképzést, továbbképzést, néhányan most kaptak szupervízori minősítést.

Az Intézet igyekszik a lelkipásztori, lelkigondozói munkában, olyan témákban is segítséget nyújtani, melyek rendszeresen előfordulnak a gyülekezeti életben. Téma centrikus kurzusokat szervezünk a házasság, család, válás, gyász, gyászolók segítése, gyermeket elvesztő családok lelkigondozására. Egyéni, csoport szupervíziót tartunk, gyülekezeti, kórház és börtön lelkészeknek. Részt veszünk a teológusok oktatásában, 2011-ben kapcsolódtunk be kísérleti jelleggel az SRTA 6. évesek képzésébe, az idei évtől a KRE HTK 4. éves hallgatók gyülekezeti gyakorlatát segítjük.

A lelkipandozói képzés területén új út nyílt számunkra, az ősszel kezdtük el az SRTA-val közösen a „Pasztorálszichológiai szakreferens” négy féléves szakirányú továbbképzést.

Lelkészeket arra kértem, írjanak a tapasztalataikról: milyen segítséget kaptak a képzéseinken a lelkeszi munkájukban?

Balázs Hajnalka lelkesz (Szentkirályi Református Egyházközség):

“Gyülekezeti lelkeszként legelőször 2010-ben érkeztem Lelkipandozói alapképzésre, azóta már a „Ráépítő képzést” is elvégeztem és felvételt nyertem a szupervizori képzésre. A kurzusokon a lelkipandozás területén óriási fejlődést, változást tapasztaltam, mely vonatkozik a lelkipandozásra, gyülekezeti munkára, prédikációra. A presbiteri gyűlések vezetését, Bibliaórák és egész lelkipásztori szolgálatom megújítását nyerhettem a képzésekből. A teológiai képzések alatt sokat tanulhattam, de a gyakorlatot a való életben, a gyülekezet területén kellett megszerezni. A lelkeszi munkára való reflektálás, nagy segítség a munkában és nem utolsó sorban, az önismeretben.”

Kerekes Márton kórházlelkesz, szupervizor (Kecskeméti Református Egyházközség):

“A Gyökössy Intézet lelkipandozói képzésén, mint kezdő kórházlelkesz, a betegek lelkipandozását naponta végző ember vettem részt! A kórházi lelkipandozó beszélgetéseim során felmerülő kérdéseimből, elakadásaimból, tehetetlenségeimből konkrét esetek bemutatása által tanultam, hatással volt az igehirdetésemre. A képzési hetek spirituális napjai által frissült az imaéletem, mélyült az Istenkapcsolatom. Mindez több év gyümölcse és folyamatos kibontakozása volt számomra!”

L. Molnár István Börtönmisszió vezető - lelkész (Budapest):

“A Börtönmisszió 15 éves szolgálata alatt több képzési formát is kipróbáltunk, végül az Intézet képzéseinél maradtunk. Ami mellette szól: a személyes lelkigondozás mai aktuális kérdéseivel foglalkoznak, az adott témákat szakszerűen, tudományosan ismertetik és továbbadják, figyelembe veszik a bibliai szempontokat. A képzések nem maradnak elméleti szinten, segítenek a börtönben végzett napi gyakorlati munkában.”

Szűcs László lelkész (Szentkirályszabadjai Református Egyházközség):

“A lényegét egy biblia képpel próbálom kifejezni, kincsekre leltem itt. Néhány gyöngyszem: A teológián istenismeretet kaptam, a képzéseken istenélményeket.

A teológián fontos volt az ige, a képzéseken, a helyén mondott ige.

A teológián megtanulhattam, hogyan tudok kapcsolódni az Igéhez, a képzéseken pedig, hogyan tudok kapcsolódni az emberhez.

A teológián hangsúlyos volt, ami konfesszionálisan elválaszt, a képzésen az, ami emberileg összeköt.

A teológián a lelkipásztori szerepre készítettek fel, a képzésen a lelkipásztori létre.

A teológián az volt a fontos, hogy „szeresd az Urat, a te Istenedet” és „szeresd felebarátodat”, a képzésen ez is: „mint magadat”.

A teológián térképet kaptam, a képzésen vezetőket és útitársakat.

Ez a gazdagság biztosítja, hogy a lelkipásztori létet hitelesen, örömmel és meglelégedéssel tudjam megélni.”

Tóth János
intézetvezető-lelkész